

ἐκλείψῃ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐκ τῆς γῆς τὸ ἀνθρώπινον γένος ἢ ν' ἀπελπισθῶσιν ἐντελῶς περὶ τῆς σωτηρίας των.

Ἀγιότης λοιπὸν εἶναι ἡ πλήρωσις τῶν ἐντολῶν, τὴν ὁποίαν ἐν παντὶ τόπῳ καὶ εἰς πᾶσαν βίον κατὰστασιν, ὅστις θέλει, δύναται νὰ κάμῃ· διὰ νὰ ᾔναι δέ τις ἐνάρετος δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξορκίζῃ τοὺς δαίμονας τῶν ἄλλων· ἀρκεῖ νὰ διώξῃ τὰ δαιμόνια τῆς ψυχῆς τοῦ ἀντικαθιστῶν αὐτὰ διὰ τοῦ πνεύματος τῆς ἀρετῆς· ὁ δὲ ἐνάρετος εἶναι καὶ ἅγιος, ὡς καὶ ὁ ἅγιος διὰ νὰ ὀνομασθῇ οὕτω πρέπει νὰ ᾔναι ἐνάρετος καὶ οἱ χωρίζοντες τὰ δύο ταῦτα συντρέχουσιν εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ νομίσῃ, ὁ μὲν κοσμικὸς τοῦ ἀναχωρητοῦ καὶ ὁ χι ἰδικὸν τοῦ χρέος τὴν ἀρετὴν, ὁ δὲ ἀναχωρητὴς νὰ περιορίσῃ τὴν ἀγιότητα εἰς τὸν ἀπὸ τοῦ κόσμου χωρισμὸν καὶ τὴν σκληρὰν τοῦ σώματος γυμνασίαν καὶ ἀπὸ ἀληθῆ χριστιανὸν νὰ μεταβληθῇ εἰς Γυμνοσοφιστὴν ἢ Βραχμᾶνα. Τότε δὲ θὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ τοῦ Θεοφυλάκτου κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ἑκατονταετηρίδα λεχθὲν, ὡς ἐπεξήγησις τοῦ: «τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν Ἑρέσῳ» ἀρχῆς τῆς πρὸς ἐφεσίους ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου: «ὅρα πόση ἦν τότε ἀρετὴ, ὅτε ἁγίους καὶ πιστοὺς καλεῖ ἄνδρας βιωτικὸς γυναῖκας ἔχοντας καὶ παιδίᾳ· ἀλλὰ νῦν οὐδ' ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις τοιοῦτοι.»

X. B.

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΑΜΕΙΒΟΜΕΝΗ

Ὁ Παῦλος ἦτο υἱὸς πτωχοῦ ξυλουργοῦ, ὅστις θνήσκων ἄφισεν αὐτὸν εἰς ἐντελὴ ἐγκατάλειψιν καὶ πενίαν. Πλούσιός τις, ὀνόματι Ἰωσήφ ἔλαβεν οἶκτον διὰ τὸ πτωχὸν ὀρφανόν, καὶ εἰσήγαγεν αὐτὸ οἰκότροφον ἐν τινι ὀρφανοτροφείῳ ἵνα διδαχθῇ τὴν τέχνην τοῦ πατρὸς του.

Ὅταν ὁ Παῦλος ἔγεινε δεκαεξαετῆς ὁ κύριος Ἰωσήφ μετεκαλέσατο αὐτὸν παρ' ἐαυτῷ, καὶ δίδων εἰς αὐτὸν βαλάντιον τῷ εἶπε «Παῦλε, μέχρι τοῦδε ἔδειξας καλὴν διαγωγὴν· ὅλοι μοι ὁμίλησαν περὶ σοῦ μετ' ἐπαίνων, ἐξακολουθεῖ τὴν αὐτὴν διαγωγὴν· ἰδοὺ μικρὰ ποσότης χρημάτων τὰ ὅποια σοὶ δίδω ἵνα μεταβῇς εἰς τὴν Γαλλίαν, διότι πρέπει νὰ ταξιθεύσῃς διὰ νὰ τελειοποιηθῇς εἰς τὴν τέχνην σου. Ὑγείαινε! ἔσω πάντοτε τίμιος ἄνθρωπος καὶ θὰ εἶσαι μίαν ἡμέραν εὐτυχής· διότι γνώριζε διὰ τοὺς τιμίους ἀνθρώπους μόνον εἶναι ἡ εὐτυχία».

Ὁ Παῦλος ἔκλαυσε πικρῶς καταλείπων τὸν εὐεργέτην του καὶ ἀνεχώρησε εἰς τὴν Γαλλίαν ἐνθα ἔμεινε πέντε ἔτη, ἐργαζόμενος· πάντοτε δι' ὅλων τῶν δυνάμεών του καὶ ἄριστα πάντοτε συμπεριφερόμενος. Ἐπειτα ἀπεράσισε νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του. Ἐπεθύμει νὰ ἐπανίδῃ τοὺς τόπους· ἐνθα διήλθε τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, ἐπεθύμει πρὸ πάντων νὰ ἐπανίδῃ τὸν εὐεργέτην του.

Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ θλίψις του! Ἐμαθεν ὅτι ὁ κύριος Ἰωσήφ εἶχε πρὸ ὀλίγου ἀποθάνει σχεδὸν αἰφνηδίνως.

Ὁ Παῦλος κατελήφθη ὑπὸ θλίψεως θανασίμου. Ἐπὶ ἀρκετὰς δ' ἡμέρας ἦτο ἀνίκανος νὰ κάμῃ ἄλλο τι ἢ νὰ κλαίῃ. Κατόπιν ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐργασίαν.

Ἐστειροῖτο πάντων, ἀλλ' εἶχε κατασταθῇ ἐπιτήδειος εἰς τὴν τέχνην του καὶ ἔσπευσεν νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὸν ἐργασίαν. Συνηθισμένος εἰς τὴν οἰκονομίαν, κατόκησε εἰς μικρὴν ὑπόγειον, ἀναμένων ἵνα ἡ ἐργασία του ἐπιτρέψῃ αὐτῷ νὰ τοποθετηθῇ καλλίτερον.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας διεκοινώθη, ὅτι οἱ κληρονόμοι τοῦ κυρίου Ἰωσήφ ἀφίχθησαν ἐκεῖ καὶ ἐξεποίουσαν ὅλα τὰ ἐπιπλα τὰ ὅποια ἐκληρονόμησαν· ὁ Παῦλος μετέβη εἰς τὴν δημοπρασίαν ταύτην, οὐχὶ ἐκ περιεργίας, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπανίδῃ τὸν τόπον τὸν ὅποιον εἶχε κατοικήσει ὁ εὐεργέτης του· ὅταν δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ καρδιά του ἐπίεσθη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρύων.

Ταυτοχρόνως εἰς τὴν λύπην του προσετέθη ἡ ἀγανάκτησις ὅταν εἶδεν, ὅτι ἡ ἀνεψία καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Ἰωσήφ ἐξεποιοῦσαν ἅπαντα τὰ ἐπιπλα ὡς καὶ τὰ προσφιλέστερα ἀντικείμενα ἐνὸς Θεοῦ, ὅστις ὑπῆρξεν εἰς αὐτοὺς τὸσον ἀγαθός. «Ἄ! ἔλεγεν, ἐὰν εἴμην εἰς τὴν θέσιν των, ἤθελον διατηρήσει ὅλα ἀπὸ σεβασμὸν εἰς τὴν μνήμην του».

Ἐμελλε ν' ἀποσυρθῇ, ὅταν ἤκουσε τὸν κήρυκα φωνάζοντα «τρεῖς δραχμὰς ἡ εἰκὼν!» ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἀγανάκτησίς του! ἦτο ἡ ἰδία τοῦ εὐεργέτου του εἰκὼν!

Εἰς τὴν θέαν ταύτην, ἡ καρδιά του ἐπίεσθη φοβερά· «ὦ! τοὺς ἀχαρίστους! ἀνέκραξε, πωλοῦσι καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ των! . . . λοιπὸν! θέλω νὰ τὴν ἀγοράσω, ἐγὼ ἡ εἰκὼν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις μοὶ παρήξε τόσας εὐεργεσίας δὲν θὰ πέσῃ εἰς ἀγνώστους χεῖρας».

Ὁ Παῦλος δὲν ἐξουσίαζεν εἰς τὸν κόσμον εἰμὴ πέντε μόνον δραχμὰς, προστήνεγκεν λοιπὸν αὐτάς καὶ ἡ εἰκὼν κατεκυρώθη ἐπ' ὀνόματί του.

Ἀπέσπασεν αὐτὴν μετὰ παραφορὰς· ἔσπευσε ν' ἀσπασθῇ τὸ στόμα ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τσάκις εἶχε μειδιάσει πρὸς αὐτὸν μετ' ἀγαθότητος, καὶ τὰς χεῖρας ἐκεῖνας αἵτινες τσάκις εἶχον ἀνοιχθῇ ἵνα τὸν βοηθήσωσι.

Μετήνεγκεν ἔπειτα τὴν εἰκόνα διὰ νὰ τὴν ἀναρτήσῃ εἰς τὸ μικρὸν τοῦ ὑπόγειον. Ἀλλὰ φέρων αὐτὴν ἐξ-επλήσσετο διὰ τὸ βάρος τῆς· ἐδοκίμασε νὰ τὴν κρεμάσῃ εἰς τὸν τοῖχον, πλὴν τὸ καρφίον ἔσπασε καὶ ἡ εἰκὼν ἔπεσε. Ὁ Παῦλος ἐσῆκωσε μετὰ προσοχῆς αὐτὴν καὶ παρατήρησεν ὅτι εἶχε σχισθῇ ὀλίγον τὸ ὅπισθεν τῆς εἰκόνος ἀλυμμα καὶ κύλινδρος ἐφαίνετο ὀπισθεν τοῦ πανίου. Ὁ Παῦλος ἐξάγει τὸν κύλινδρον ἐκεῖνον, τὸν ἐκτυλίσσει· πλὴν ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του! Εὗρεν ὅτι περιεῖχε πεντήκοντα εἰκοσάφραγκα· παρατηρήσας τότε τὸ μεταξὺ τῶν δύο πανίων μέρος τῆς εἰκόνος ἀνεκάλυψεν ἀκόμη ἄλλους τέσσαρας ὁμοίους κυλινδρίσκους οἵτινες περιεῖχον τὸ ὅλον διακόσια πεντήκοντα εἰκοσάφραγκα.

«Θεέ! ἀνέκραξεν ὁ Παῦλος ἀναπνέων ἐκ χαρᾶς περὶ τὸν θησαυρὸν του, ἰδοὺ ἔγεινα πλούσιος!»

Ἐν τούτοις μία ιδέα ἦλθε νὰ ταραξῇ τὴν χαρὰν του. «Αὐτὰ τὰ χρήματα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἀνήκουσι τάχα εἰς ἐμέ; Μοὶ ἐπώλησαν αὐτὴν τὴν εἰκόνα εἶναι ἀληθὲς, ἀλλὰ θὰ μοὶ τὴν ἐδίδον ἀντὶ πέντε δραχμῶν ἂν ἐγνώριζον ὅτι περιέκλειε τοιοῦτον θησαυρὸν; Ὅχι, τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν ἀνήκουσιν εἰς ἐμέ, πρέπει νὰ τὰ ἐπιστρέψω εἰς τοὺς κληρονόμους».

Ἐνῶ δ' ἐσχημάτιζε ταύτην τὴν ἀπόφασιν παρατήρησε κατὰ γῆς μικρὸν γραμματίον τὸ ὅποιον εἶχε πέσει βεβαίως μετὰ τῶν κυλίνδρων, καὶ τὸ ὅποιον δὲν εἶχεν ἰδεῖ πρότερον. Λαβὼν καὶ ἐκτυλίσας αὐτὸ ἀνέγνωσε:

«Φοβοῦμαι πολὺ, ὅτι οἱ κληρονόμοι μου θὰ εἶναι ἀχάριστοι. . . ἂν ἔχωσι τὴν ποταπότητα νὰ πωλήσωσι τὴν εἰκόνα μου, αὕτη ἀναμφιβόλως θέλει ἀγορασθῇ παρὰ τινος ἐξ ἐκείνων οὓς εὐηργέτησα ἡ ποσότης τὴν ὁποίαν ἡ εἰκὼν μου περικλείει ἔσεται δι' αὐτὸν τῷ προσφέρω αὐτήν».

Ἰωσήφ.

Ὁ Παῦλος ἔγεινεν ἐξαλλος ἐκ χαρᾶς, ἠδύνατο πλέον νὰ κρατήσῃ τὰ χρήματα ἐκεῖνα ἐν συνειδήσει καὶ τὰ ἐκράτησε. Τὸ νέον τοῦτο διεδόθη εἰς ὅλον τὸν τόπον· οἱ κληρονόμοι ἤγειρον δίκην κατὰ τοῦ Παύλου, ἀλλὰ διὰ τοῦ γραμματίου τοῦ εὐεργέτου τοῦ ἐκέρδησε τὴν ὑπόθεσιν καὶ ὁ τε ἀνεψιὸς καὶ ἡ ἀνεψία κατεδικάσθησαν εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τὰ τοῦ χαρτοσήμου τέλη. Ὅλοι δὲ ἐμυκτήριζον αὐτοὺς διὰ τὴν φιλαργυρίαν καὶ τὴν μεγάλην ἀχαριστίαν των.

Ὁ Παῦλος ἀνῆρτησεν εἰς τὸ δωμάτιόν του τὴν εἰκόνα τοῦ εὐεργέτου του καὶ δὲν παρήρχετο οὐδὲ μία ἡμέρα χωρὶς νὰ βλέπῃ αὐτήν, καὶ χωρὶς νὰ εὐλογῇ τὴν μνήμην τοῦ ἀνδρὸς παρ' οὗ τοσαύτας εὐεργεσίας ἔλαβεν.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΦΙΟΚΕΡΑΕΙΑ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

Εἰς τὴν Περσίαν ἐνέσκηψεν ποτε ἡ πανώλης, ἠπειλεῖτο δὲ ἐκ ταύτης καὶ ἡ Ἑλλάς. Ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν, τρέμων διὰ τὴν ἰδίαν του ζωὴν, ἔστειλε καὶ παρεκάλετο τὸν περίφημον Ἑλληνα ἱατρὸν Ἰπποκράτην νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Αὐλὴν του, καὶ ὑπέσχετο εἰς αὐτὸν μεγάλα ἀξιώματα καὶ θησαυροὺς. Ταῦτοχρόνως δὲ τῷ ἀπέστειλε καὶ μεγαλοπρεπῆ δῶρα. Ὁ Ἰπποκράτης ἀπεκρίθη εἰς τὴν αἴτησιν ταύτην δι' ἀρνήσεως καὶ ἐπέστρεψε τὰ δῶρα. «Οἱ συμπατριῶται μου, εἶπε, εἶνε εἰς κίνδυνον καὶ εἰς αὐτοὺς ἀνήκω».

Πραγματικῶς ὀλίγον ὕστερον, οἱ Ἀθηναῖοι προσβληθέντες ὑπὸ τῆς ἐπιδημίας ἐπεκατέστησαν τὴν συνδρομὴν του. Ἐσπευσε λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ δὲν ἀνεχώρησεν εἰμὴ ὅταν, χάρις εἰς τὴν ἐπιμελείαν του, ἡ πανώλης ἐπαυσε ἐντελῶς.

Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῷ «Μικρῷ Μασσαλιώτῃ» τὰ ἐπόμενα:

«Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀσχανταίων, Καφρέκ, ὅστις εἶχε κατασφάξῃ 200 παρθένους ὅπως τὸ αἶμα αὐτῶν,

ἀντὶ ὕδατος, ἀναμιχθῇ μετὰ τῆς ἀσθέστου καὶ τῆς ἄμμου, αἵτινες θὰ χρησιμεύσωσιν διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῶν νέων αὐτοῦ ἀνακτόρων, ἀπέστειλεν εἰς τὴν βασιλισσαν τῆς Ἀγγλίας ὡς δῶρον τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, τὴν μάχαιραν, ἣτις ἐχρησίμευσε πρὸς σφαγὴν τῶν παρθένων τούτων.

Ἡ μάχαιρα αὕτη, ἣν ἡ βασίλισσα Βικτωρία δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ δεχθῇ καὶ ἣν ἐδέχθη μετὰ πολλῆς βεβαιώσεως τῆς θλίψεως κατ' οὐδὲν ὁμοιάζει τὰς περιφρήτους μαχίρας τῆς Δαρμασκὸς καὶ τῆς Τολέδου, οὐχ ἥττον ὅμως εἶναι λίαν περιέργως.

Τὸ κύριον μέρος αὐτῆς συνίσταται ἐξ ἐλάσματος σιδήρου τριγωνοειδοῦς, κατασκευασθέντος ἐκ λαμαρίνης καὶ φέρει κατὰ τὴν μίαν ἄκρην χειρίδα ἐξ ἀφρικανικῆς ὀρυθῆς χονδροειδέστατα τετορευμένης.

Ἡ χειρὶς αὐτῆς καλύπτεται ὑπὸ δέρματος λεοπαρδάλεως καὶ πλησίον τοῦ σιδήρου διακρίνονται κηλίδες αἵματος. Παρὰ τὴν λαβὴν εἰσὶ προσκεκολλημέναι σειραὶ ἐκ λεπτοτάτου χρυσοῦ κεκοσμημέναι διὰ χονδρῶν σειρηνίων.

Ἡ θήκη τοῦ ὅπλου τούτου εἶναι κατασκευασμένη ἐκ δερματος τίγρεως καὶ φέρει τεμάχια χρυσοῦ καὶ δὲν στερεῖται καλλιτεχνικῆς ἀξίας· ἔχει δὲ σχῆμα μεγάλου ὀστράκου μετὰ κεράτων φυομένου ἐκ τῆς κλειδώσεως τῆς θήκης καὶ κεκοσμημένου διὰ διαφόρων εἰκόνων μηδόλως στερομένων πρωτοτυπίας.

Ἡ βασίλισσα Βικτωρία, μὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔχῃ παρ' ἑαυτῇ τοιοῦτον τεκμήριον τῆς φιλίας τοῦ Κάφρεκ, ἀπέστειλε τὸ δῶρον τοῦτο εἰς τὸ μουσεῖον Κεσσινγκτῶν, ἐνθα θέλει χρησιμεύῃ εἰς τὰς ἀγγλίδας δεσποσύνας ὡς ἐνθύμιον τῶν κατασφαγείων ὑπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ βασιλέως 200 Ἀσχανταίων παρθένων».

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * Κατὰ τὴν πρό τινων ἡμερῶν γενομένην ἀπογραφὴν ἡ πόλις τῶν Παρισίων εὗρεθῃ ἔχουσα πληθυσμὸν ἐκ 2,225,910 κατοίκων. Κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1876 οἱ Παρίσιοι εἶχον πληθυσμὸν 1,988,806 κατοίκων. Ὀλοκλήρως δὲ ὁ νομὸς τοῦ Σηκουάνα ἔχει σήμερον πληθυσμὸν 2,752,810, ἐνῶ κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1876 ὁ πληθυσμὸς αὐτοῦ ἀνῆρχετο εἰς 2,410,849 κατοίκους.

* * Ἐκτακτον φαινόμενον μακροβιότητος ἀναφέρει ἡ «Πρωία». Κατ' αὐτήν, ἐν Βοτίνῃ τῆς Γόρτινος ἀπεβίωσε πρό τινων ἡμερῶν ἡ Ἑλένη Παπαζαφείρη εἰς ἡλικίαν 122 ἐτῶν! Μέχρι τῆς τελευταίας αὐτῆς στιγμῆς διετήρησεν ἀκμαίως τὰς διανοητικὰς δυνάμεις.

* * Ὁ ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὸ 1880 ἀποσταλέντων εἰς Γερμανικὴν ταχυδρομικῶν δελταρίων ἀνέρχεται εἰς τὸ ἀπίστευτον ποσὸν τῶν 122 ἑκατομμυρίων.

Λύσις Α'. αἰνίγματος.

Πληγὴ—πηγὴ

*Ἐλυσεν αὐτὸ ἡ κ. Ὀλυμπιάς Βωτορᾶ.